ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ ΒΕΡΝΟΝ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Ο ἐξπρὲς τοῦ Μεξικοῦ, δυὸ μέρες τώρα, ἐλέσχιζε μὲ ἀλιγγιώδη ταχύτητα τὴν κίτρινη κι' ἀτελείωτη «σαβάννα».

Σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως ἦταν μιὰ εὔθυμη συντροφιά, ποὺ περνοῦσε εὐχάριστα τὶς μονότονες ὧρες τοῦ ταξειδιοῦ. Οἱ διασκεδαστικοὶ αὐτοὶ ταξειδιῶτες ἦσαν ἕξη : Ἕνας ἔμπορος ἀλόγων, μ' ἕνα πελώριο «σομπρέρο», μιὰ ὥμορφη Μεξικάνα, ἡ Μερσεντὲς Ἐρζουέλα, ὁ πατέρας της Δὸν Καῖσαρ Ἐρζουέλα, ἕνας Γερμανὸς μηχανικός, ὁ Γιόχαν Νάσσους, ἕνας ἄλλος Μεξικανός, ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα, πρόξενος καταστητὴς γυναικείων καρδιῶν, κι' ἕνας κοντόχοντρος Ἀμερικανός, ὁ μίστερ Νάτ Λέβινσον, ἕνας ἀγαθὸς ἀνθρωπάκος, ποὺ κάπνιζε τὴν πίπα του καὶ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα, ποὺ καθόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ὥμορφη Μερσεντὲς, ἤξερε τὶς πιὸ ἔξυπνες καὶ τὶς πιὸ κωμικὲς ἱστορίες τοῦ κόσμου. Σὲ κάθε λέξη του, ὅλη ἡ συντροφιὰ ξεσποῦσε σὲ δυνατὰ κι' ἀκράτητα γέλια, ποὺ ἀντηχοῦσαν σ' ὅλο τὸ βαγόνι κι' ἔκαναν τοὺς ἄλλους ταξειδιῶτες νὰ ξαφνιάζωνται.

Ἄξαφνα ὅμως, κατὰ τὸ βράδυ, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα, τὸ τραῖνο τραντάχτηκε ἀπότομα καὶ στάθηκε. Μέσα στὸ σκοτάδι τότε ἀκούστηκαν πολλοὶ πυροβολισμοί, ἄγριες φωνὲς καὶ παράξενα σφυρίγματα.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε ἀνήσυχο ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα, καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Ληστρικὴ ἐπίθεσις !... ἐξήγησε ὁ μίστερ Λέβινσον.

Ἡ ὥμορφη Μερσεντὲς ἀνατρίχιασε κι' ἔριξε μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Ἔπειτα ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὸ διαμό της τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της, ἄνοιξε ἕνα μικρὸ καλάθι μὲ φροῦτα, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ θέσι της, τὸ ἔκρυψε κεῖ μέσα κι' ὕστερα ξανακάθησε ἥσυχη στὴ θέσι της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δυὸ προσωπιδοφόροι ὥρμησαν μέσα στὸ διαμέρισμα, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Ψηλὰ τὰ χέρια ! φώναξαν ἄγρια.

Ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα ἔκανε νὰ βγάλη τὸ περίστροφό του, μὰ δὲν πρόφτασε, γιατί μιὰ σφαῖρα τρύπησε τὸ καπέλλο του καὶ τὸν ἔκανε νὰ παγώση ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Ἥσυχα, παλληκάρι μου !... τοῦ εἶπε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς προσωπιδοφόρους. Ἡ δεύτερη σφαῖρα μου θὰ σοῦ τρυπήση τὴν καρδιά. Ἐμπρός, ψηλὰ τὰ χέρια !...

Ὁ Μεξικανὸς ὑπήκουσε, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα.

—Καὶ τώρα, κυρίες καὶ κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ ληστής, ὁ σύντροφός μου θὰ κάνη ἕνα μικρὸ ἔρανο... Ἐμπρός, Τομάζο !...

Ὁ Τομάζο ἄρχισε νὰ γδύνη τοὺς ταξειδιῶτες ἀπὸ τὰ ρολόγια τους καὶ τὰ πορταρόλια τους. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴ Μερσεντὲς, κύτταξε περίεργα τὸ γυμνὸ λαιμό της, τῆς ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸ καλάθι, ποὺ φαινόταν κάτω ἀπὸ τὴ θέσι της, γιὰ νὰ πάη πιὸ μέσα, καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν μίστερ Λέβινσον.

—Ἐμπρός, φίλε, τοῦ εἶπε, δός μου τὸ πορτοφόλι σου !...

—Ἀκοῦστε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανός, ἡ θέσις μου εἶνε δύσκολη. Εἶμαι παραγγελιοδόχος καὶ δὲν ἔχω μαζύ μου παρὰ αὐτὴ ἐδῶ τὴ σάκκα, ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ δείγματα χαρτιῶν καὶ ἑκατὸν πενῆντα δολλάρια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ παραδώσω στὸν προϊστάμενό μου....

—Δὲν βαρυέσαι !... σάρκασε ὁ ληστής. Πὲς στὸ ἀφεντικό σου ὅτι τὰ ἔδωσες στοὺς φτωχούς ! Ἐμπρός !... Δός μου τὸ πορτοφόλι σου, γιατί δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο !...

—Πάει καλά... στέναξε ὁ μίστερ Λέβινσον. Θὰ σᾶς δώσω τὰ ἑκατὸν πενῆντα δολλάρια, μὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ μέσα στὸ βαγόνι κάτι, ποὺ ἀξίζει εἴκοσι φορὲς περισσότερο. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πῶ ποῦ βρίσκεται, φτάνει νὰ μὴ μοῦ πειράξετε τὰ ἑκατὸν πενῆντα δολλάρια ποὺ ἔχω μέσα σ' αὐτὴ τὴ σάκκα.

—Λέγε γρήγορα, γιατί θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα !... οὔρλιαξε ὁ Τομάζο, καὶ τοῦ στήριξε τὸ πιστόλι στὸν κρόταφο.

—Στάσου, βλάκα !... φώναξε ὁ ἄλλος προσωπιδοφόρος. Δὲν μιλοῦν ἔτσι στὸν κόσμο !....

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀμερικανό, ἐπρόσθεσε :

—Ναί, ἔχετε τὸ λόγο μου ὅτι θὰ σᾶς ἀφήσουμε ἀπείραχτα τὰ λεφτά σας, ἂν μᾶς πῆτε ποῦ εἶνε κρυμμένο ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει εἴκοσι φορὲς περισσότερο...

—Σύμφωνοι ! φώναξε ὁ μίστερ Λέβινσον. Ἀνοίξτε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ καλάθι, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ θέσι τῆς ὥμορφης αὐτῆς νέας καὶ ἀνάμεσα στὰ φροῦτα θὰ βρῆτε ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ !...

Οἱ ἄλλοι ταξειδιῶτες ἄφησαν νὰ τοὺς ξεφύγη ἀπὸ τὸ στόμα ἕνα οὐρλιασμα ἀγανακτήσεως.

—Παλιάνθρωπε !... φώναξε στὸν Ἀμερικανὸ ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα. Εἶσαι ἕνας ἄνανδρος !...

Κι' ἔκανε νὰ χυμήξη ἀπάνω του. Μὰ μιὰ δεύτερη σφαῖρα τοῦ ἔξυγδαρε τὸ αὐτί. Ὁ Μεξικανὸς σήκωσε πάλι τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ πρασίνισε ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Ὁ Τομάζο τότε ἄναψε τὸ καλάθι, πῆρε τὰ μαργαριτάρια, τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη του κι' ἔπειτα ἔκανε μιὰ εἰρωνικὴ ὑπόκλισι στὴν ὥμορφη Μερσεντές.

—Λυποῦμαι ποὺ σᾶς στενοχώρησα...., τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν πάλι σφυρίγματα. Οἱ λησταὶ ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα καὶ χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα...

Ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα τράβηξε τότε τὸ πιστόλι του καὶ τοὺς ἔριξε. Μὰ ἡ σφαῖρες του πῆγαν χαμένες μέσα στὸ σκοτάδι.

—Τί πεισματάρης ποὺ εἶνε ὁ φίλος μας !... ἔκανε ὁ μίστερ Λέβινσον μὲ ἀπάθεια.

Ὁ Μεξικανός, καταπόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν τράνταξε δυὸ - τρεῖς φορὲς καὶ τοῦ φώναξε κατὰ πρόσωπο :

—Εἶσαι ἕνας ἄνανδρος !...

—Τί φρίκη !... ἔκανε ἡ Μερσεντὲς, κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια ἦσαν ἡ μόνη προῖκα μου !...

—Ἔννοια σας !... τῆς εἶπε τότε ὁ Δὸν Ὑάκινθος Ἀγιάλλα. Στὸν πρῶτο σταθμὸ ποὺ θὰ φτάσουμε, θὰ τὸν παραδώσω στὴν ἀστυνομία αὐτὸν τὸν θρασύδειλο !...

—Ἡσυχάστε ! Ἡσυχάστε !... ἔκανε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια ὁ μίστερ Λέβινσον.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Μερσεντές, τὴ ρώτησε :

—Πόσο κόστιζε τὸ κολλιέ σας ;...

—Πέντε χιλιάδες δολλάρια ! τοῦ φώναξε κείνη μ' ἕνα λυγμό.

—Θαυμάσια !... Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τὸ πῆρα ἐγώ... Εἴσαστε εὐχαριστημένη, ἂν σᾶς τὸ ἀγοράσω δέκα χιλιάδες δολλάρια ;

Ὅλος ὁ κόσμος κύτταξε κατάπληκτος τὸν μίστερ Λέβινσον. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ ἄνοιξε τὴ σάκκα του. Πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, μέτρησε δέκα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων δολλαρίων καὶ τὰ ἔδωσε στὴν ὥμορφη Μερσεντές.

—Σενιορίττα, τῆς εἶπε, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτὴ τὴν ἐκδοθέλευσι... Καὶ τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατί σᾶς πρόδωσα. Βλέπετε αὐτὴ τὴ σάκκα ; Ἔ, λοιπόν, ἐδῶ μέσα ἔχω ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια. Εἶμαι ὁ Νάτ Λέβινσον, ὁ «βασιλεὺς τῶν μήλων», καὶ γυρίζω στὴ Νέα Ὑόρκη, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ καλὲς δουλειές, ποὺ ἔκανα δῶ πέρα στὸ Μεξικό. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι ἄνανδρος, ἀλλ' ἁπλούστατα ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος. Μὲ τὴ θυσία τῶν μαργαριταριῶν σας ἔσωσα ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο !... Μὰ ἔννοια σας ! Μόλις φτάσω στὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ σᾶς κάνω δῶρο ἕνα ὡραιότερο κολλιέ. Καὶ τώρα, φίλοι μου, τί λέτε ; Δὲν μποροῦμε νὰ ξαναρχίσουμε τ' ἀστεῖα μας ;...

Κι' ὁ μίστερ Λέβινσον ἄναψε πάλι τὴν πίπα του καὶ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὸν καναπέ του.

ΦΡΑΝΚ ΒΕΡΝΟΝ

"Ολ' ἡ συντροφιὰ ξεσποῦσε σὲ δυνατὰ κι' ἀκράτητα γέλια...